

РЕШЕНИЕ

№ 887

гр. София, 20.02.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Попова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **8081** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение 2 –ро от ЗАНН.

С решение от 15.06.2011г., постановено по НАХД № 2402/2011г. Софийски районен съд, 98 състав е отменил Наказателно постановление № 973/09.12.2010 г. на директора на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители”, с което на „К. Ж. – Клон България” е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл. 47, ал. 3 от ЗСч за нарушение на чл. 40, ал.1, т.1 от същия закон.

Недоволен от решението, административно наказващият орган / АНО/ го обжалва, като твърди, че съдебният акт е постановен при неправилно тълкуване и приложение на материалния закон – чл. 40, ал. 1, т.1 от ЗСч и Търговския закон /ТЗ/. Искане се отмяна на решението и постановяване на друго решение, по съществото на спора, с което наказателното постановление да бъде потвърдено.

В с.з., касаторът се представлява от юрк.Г., която поддържа жалбата.

Ответникът се представлява от адв.Д., който оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд- София град, VIII-ми касационен състав, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства приема от

фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима. Същата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

Страните в процеса не спорят по фактите. От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че „К. Ж. – Клон България” /клон на чуждестранен търговец - К./ не е публикувало годишния си финансов отчет за 2008 г. чрез обявяването му в търговския регистър в Агенция по вписванията. Нарушението е констатирано при документална проверка от страна на органите по приходите и такава в публичния търговски регистър на 08.06.2010г., за което е съставен АУАН от 16.06.2010г. Актът е съставен в отсъствието на нарушителя при условията на чл.40, ал.2 от ЗАНН.

Деянието е квалифицирано като неизпълнение на задължението по чл. 40, ал.1, т.1 от ЗСч, за което на дружеството е наложена имуществена санкция по чл. 47, ал.3 от ЗСч, в предвидения от закона минимален размер от 2000 лева.

АУАН е връчен на упълномощено лице на 06.07.2010г. В законоустановения срок срещу него е подадено възражение, в което са изложени доводи касаещи липсата на правосубектност на К.. Твърди се, че клонът не е самостоятелен търговец, респ. отделно ЮЛ, а образувание на търговец, като част от търговското предприятие, тъй като е подчинен на дружеството-майка.

АНО не е уважил подаденото възражение и е издал атакуваното НП.

За да отмени наказателното постановление, СРС е приел, че клонът води търговски книги като самостоятелен търговец съгл.чл.17 и чл.17а от ТЗ вр. с чл.23, а съгл.чл.23, ал.1 от Закона за търговския регистър, на КЧЛ се определя единен идентификационен номер, който да използва при осъществяване на търговската си дейност. В регистъра се вписват определени обстоятелства, вкл. и годишния финансов отчет на дружеството-майка, след като е представен и вписан по надлежния ред в страната, в която е регистрирано.

Горното обаче, конкретно задължението на К. да води търговски книги не означава, че същият е самостоятелен търговец и спрямо него важат изискванията за изпълнение на регламентирани от закона задължения, касаещи търговците, в т.ч. и задължението по чл.40, ал.1, т.1 от ЗСч

След като вписването на К. не води до възникване на нов правен субект, то за него липсва задължение да представи ГФО в указания срок, съответно липсва основание за ангажиране на отговорността му и за налагане на санкция, тъй като не е налице нарушение по смисъла на цитираната по-горе разпоредба. Преценката на СРС за липса на административно нарушение по чл. 40, ал.1, т.1 от ЗСч съответства на материалния закон. Възраженията в касационната жалба в тази връзка са неоснователни.

Съгласно нормата на чл. 17а, ал. 4 от ТЗ клонът е длъжен да представя в Търговския регистър всеки годишен финансов отчет на чуждестранното лице, след като е вписан или представен съобразно законодателството на страната, където то е регистрирано. Тази норма пряко е кореспондирала с нормата на чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗС доколкото в Република България се поддържа само един Търговски регистър, поради което и не може да се твърди, че за санкционираното лице съществува друго от указаното в т.1, на ал. 1 от чл. 40 на ЗСч изискване.

Задължението по чл.40, ал.1, т.1 от ЗСч. обаче е за принципала, тъй като независимо, че съгласно действащата нормативна уредба в Р.България КЧЛ осъществява самостоятелна стопанска дейност на територията на страната, тази дейност продължава да е част от търговската дейност на търговеца-чуждестранно лице. Изрично в разпоредбата на чл.17, ал.4 от ТЗ е регламентирано задължението на търговеца да публикува ГФО, но това се отнася до ГФО на търговеца- самостоятелно ЮЛ или ЕТ по седалище и адрес на управление на търговеца, т.е. в страната, в която е регистриран, а не до ГФО на КЧЛ.

Клонът не е юридическо лице, не може да му бъде налагана санкция по реда на ЗАНН. Видно от представеното удостоверение от Агенция по вписванията „К. Ж. –Клон България” е клон на чуждестранен търговец и не е юридическо лице. Съгласно разпоредбата на чл.83 ЗАНН, в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. В чл. 47 от ЗСч също е предвидено, че имуществена санкция се налага на юридически лица или еднолични търговци. Вярно е, че задължението по чл.40, ал. 1 от ЗСч е възникнало именно за клон на чуждестранно лице, тъй като той, макар да не е юридическо лице, е организация по смисъла на чл. 21 вр. §1, т.2 ДР АПК. При налагането на административното наказание обаче, административно-наказващият орган е следвало да съобрази обстоятелството кои са лицата - носители на административно-наказателна отговорност по българското право във връзка с неизпълнение на административно задължение, възникнало за клон на чуждестранно юридическо лице.

По изложените мотиви и след извършена проверка по реда на чл.218, ал.2 от АПК, настоящата инстанция намира, че не са налице сочените касационни основания за отмяна на обжалваното решение. Същото е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, VIII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.06.2011г., постановено по НАХД № 2402/2011г. на Софийски районен съд, 98 състав .

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.